

[Grethe Fenger Møller]

viklingen i den offentlige og den private sektor bliver så ensartet som muligt. Som offentligt ansat bør man glæde sig over, at underskuddet på statsfinanserne er blevet fjernet; herved er trygheden i ansættelsen øget.

Den økonomiske stramning rammer ikke en bestemt befolkningsgruppe og vender ikke den tunge ende nedad. Vi ved, at stigningen i det private forbrug har været bred, og forbrugsbegrænsningen griber også bredt ind. Forhøjelsen af afgifterne på de såkaldte luksusvarer, punktafgifterne, er ikke steget nævneværdigt siden 1980. En afgiftsforhøjelse her er rimelig, også socialt set.

Benzinpriserne vil efter reguleringen ligge 5 pct. under det højeste niveau, som forbrugerne måtte betale, nemlig i juni 1985. Energiafgifterne modsvares fuldt ud af den faldende dollarkurs og oliepris. Regeringen sørger altså kun for, at de faldende energipriser ikke øger købekraften i samfundet.

Det er beskæmmende at høre socialdemokratiets og venstrefløjens kritik af opreguleringen af energiafgifterne. Hvad ville de dog have gjort, hvis dollarkursen og olieprisen ikke var faldet? Så ville vi jo også have haft energipriser på det niveau, som opreguleringen fører til. Energiafgifterne vender heller ikke den tunge ende nedad, fordi det ikke er et forbrugsgode, der vejer specielt tungt i de svagere indkomstgruppers forbrugsmønster.

De begrænsninger af kreditformidlingen, som indgrebet resulterer i, bryder ikke linjen i regeringens pengepolitik, hvor hovedmål-sætningen har været at begrænse valutarestriktionerne og de indre kreditrestriktioner til et minimum. Der er ikke fare for, at det grå pengemarked blomstrer op igen, som man har oplevet det så mange gange under socialdemokratiske regeringer, for sandheden er jo, at ligegyldigt hvad socialdemokratiet end måtte sige, så er det ikke lånemulighederne, men forbrugsmulighederne, dvs. indkomsternes størrelse, der er afgørende for forbruget.

En varig løsning af dansk økonomis problemer kræver stigende eksport. Det er nødvendigt, at danske produkter får et større teknologiindhold. Forbedringen af konkurrenceevnen gennem indkomstpoltikken er i sig selv ikke tilstrækkelig til at ændre eksportsektorens struktur. Industripoltikken må styrkes. Jeg er derfor glad for, at der i 1987 afsættes 200 mill. kr. til erhvervslivet i form

af tilskud til forskning samt teknologi og eksportfremme. Jeg ved ikke, om det er nok, men det er i hvert fald en meget smuk begyndelse, som jeg mener vi må overveje om vi kan udbygge i de kommende år.

I forbindelse med den økonomiske stramning har socialdemokratiet gjort meget ud af at fortælle om det stigende skattetryk. Hvis man ser på husstandenes skattetryk, som er et udmærket udtryk for den enkelte families forbrugsmuligheder, er det ikke steget nævneværdigt. Det har svinget omkring 43-45 pct. Men stigningen i det samlede skattetryk skyldes en kraftig vækst i provenuet fra selskabsskatten og realrenteafgiften. Det stigende skattetryk har været en del af prisen for genopretningen af statsfinanserne, og det er bestemt ikke vores mening, at det skal være noget permanent.

Strukturen i det stigende skattetryk, hvor især virksomhederne, bankerne, pensionskasserne og forsikringsselskaberne har øget statens provenu, viser med al tydelighed, at det ikke, som socialdemokratiet altid postulerer, alene er lønmodtagerne, der har måttet yde til den økonomiske genopretning.

Når den offentlige sektor ikke udvides, og når væksten i økonomien skabes i den private sektor, vil der med tiden blive penge til skattelettelser. Det skal være målet at give skattelettelser i takt med, at gælden afvikles. Det vil gøre folk mere frie og give dem en ekstra belønning, når der ydes en ekstra indsats.

I forbindelse med forhandlingerne om finansloven for 1987 skal afskaffelsen af karensdagen tages op til vurdering. Der kan ikke være nogen tvivl om, at karensdagen har bidraget væsentligt til den økonomiske genopretning. Da den blev indført, var det tanken, at de, der var i arbejde, også skulle yde et bidrag til genopretningen af økonomien. Meget tyder imidlertid på, at administrationen af den ikke har været hensigtsmæssig. Man kan nok sige, at solidariteten mellem arbejdsgiverne ikke har været overvældende stor. Praksis har været meget uensartet, hvorfor det hovedsagelig har været de offentligt ansatte, den har ramt, og det kan man så sige er uretfærdigt.

Meningen med den finanspolitiske stramning er ikke – og det understreger jeg – at skabe basis for stigende offentlige udgifter, men at sikre fortsættelsen af den økonomiske